

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 3792-11-14 ש. נ' ש.

לפני כב' השופט מרדכי (מוטי) לוי

תובעת

נגד

ע. ש.

נתבע

באמצעות ב"כ עוה"ד אורית דרור-הראל ואח'

חקיקה שאוזכרה:

[חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973: סע' 8, 8\(2\)](#)

[חוק החוזים \(חלק כללי\), תשל"ג-1973](#)

[תקנות חוקרים פרטיים ושירותי שמירה \(אתיקה מקצועית\), תשל"ג-1972: סע' 3\(3\)](#)

מיני-רציו:

* הסכם הרכוש בין הצדדים קובע שלתובעת יינתנו זכויות בכית ביחס להשקעה הכספית שלה אל מול שווי הקרקע (מגרש בבעלות הנתבע). ביהמ"ש קובע כי השקעתה של התובעת צריכה להימדד באופן יחסי ביום עריכת ההסכם שכן אז הוסכם על ייחוס חלקה ביחס לשווי הקרקע. בכל הנוגע לעליית ערך הנכס לאחר מועד החתימה על ההסכם, זו צריכה להתחלק בשווה בין הצדדים; עתירת התובעת לחלוקה לא שוויונית של הזכויות שנצברו על ידי הצדדים תוך שימוש בסעיף 8(2) לחוק יחסי ממון נדחתה.

* משפחה – הסכם ממון – פרשנותו

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – סעיף 8 לחוק יחסי ממון

תביעה רכושית בין בני זוג ידועים בציבור משך כ- 20 שנה (2013-1993). ב-1994, נחתמה בין הצדדים אמנת נישואין (לרבות הסכם עפ"י חוק יחסי ממון בין בני זוג) (להלן: האמנה, ההסכם), אשר אין חולק על היותה הדרך לאיזון וחלוקת המשאבים ביניהם. הצדדים חלוקים בשתי שאלות: האחת, אופן חלוקת שווי הבית, לשון אחר הפרשנות הראויה להסכמות הצדדים בסוגיה זו באמנה. השנייה, עתירת התובעת לחלוקה לא שוויונית של הזכויות שנצברו על ידי הצדדים תוך שימוש בסעיף 8(2) לחוק יחסי ממון, באופן שחלקה שלה יעמוד על "70% משווים הריאלי של הכספים והזכויות..."

ביהמ"ש לענייני משפחה פסק:

הבית: סעיף 4ב' לאמנה קובע שלתובעת יינתנו זכויות בבית ביחס להשקעה הכספית שלה אל מול שווי הקרקע (מגרש בבעלות הנתבע). אין חולק כי התובעת השקיעה 175,000 דולר בבניית הבית. בסיס המחלוקת הוא השווי שיש לייחס לחלקו של הנתבע כבעלים של המגרש לעת חתימת האמנה ולבניית הבית. האם כטענת התובעת, שווי המגרש במועד רכישתו (כ-140,000\$) או כטענת הנתבע, שווי ביום החתימה על ההסכם או מועד ההתקשרות של הצדדים עם חברה קבלנית לבניית הבית (כ-373,000\$ דולר).

ביהמ"ש קובע כי השקעתה של התובעת צריכה להימדד באופן יחסי ביום עריכת ההסכם שכן אז הוסכם על ייחוס חלקה ביחס לשווי הקרקע; סכום הרכישה היה ידוע בעת החתימה על האמנה. משעה שסכום הרכישה שהיה ידוע במועד החתימה על האמנה ולא נכתב בסעיף זה מעידה שהכוונה לא הייתה לסכום הרכישה. יודגש שעלות הבנייה למועד החתימה על האמנה הייתה נתון עלום. חיזוק לכך עולה, בין היתר, מכך שאין בהסכם מועד בו תשקיע התובעת בבניית הבית. יתרה מכך, לו ירד שווי של המגרש האם אז היה שווי חלקו של המגרש נותר על שווי רכישתו? היבט נוסף התומך בכך הוא ההסכמה על עריכת חוות הדעת השמאית לתאריכים האמורים והגשתה לתיק בהסכמה. עצם ההסכמה לבדיקת שווי המגרש במועד החתימה על ההסכם יש בה להעיד על התובנה שלא יכול להיות ששווי המגרש יישאר קבוע בכל התחשבות עתידית למועד החתימה על האמנה.

'סל הבנייה' (המגרש + עלות הבנייה) ביום החתימה על האמנה עמד על שווי של 1,645,000 ₪. (1,120,000 ₪ שווי המגרש על פי חוות הדעת השמאית וסך של 525,000 ₪ תמורת מכר הדירה) ועל כן חלקה של התובעת ב'תרומתה' לבניית הבית, למועד החתימה, עמד על שווי יחסי 32% וחלקו של הנתבע על 'תרומתו' לבניית הבית בשווי יחסי של 68%.

הצדדים מעריכים את שווי של הבית כיום, בכ- 5-6 מיליון ₪. נוכח אי הרישום של זכויות התובעת ביחס להשקעתה אל מול שווי המגרש בלשכת רישום המקרקעין כמו גם העובדה שאין ספק שעליית הערך היא רכוש שנצבר לצדדים (כ- 5 מיליון ₪ על פי הערכתם), שלא היו להם בעת החתימה על האמנה, ביהמ"ש סבור כי יש לאבחן בין ההסכם לבנייה לבין עליית השווי. כך שמתוך הסך של שווי הנכס למועד החתימה יהא חלקה של התובעת 32% מהסך של 1,645,000 ₪ וכל סכום בו יימכר הבית מעבר לסך של 1,645,000 ₪ יחולק בין הצדדים בחלקים שווים.

התביעה לחלוקה לא שוויונית נדחתה. בסעיף 4 ד' לאמנה קבעו הצדדים שכל הנכסים שיצברו יתחלקו ביניהם בחלקים שווים. התובעת לא הניחה את התשתית הראייתית הדרושה על מנת שביהמ"ש יסטה מחלוקה שוויונית תוך שימוש בסעיף 8 לחוק. ביהמ"ש רואה בניסיונה של התובעת לאחוז בחבל משתי קצותיו גם לבקש לממש את חלוקת מסת הנכסים וגם לבקש מביהמ"ש להורות על חלוקה בלתי שוויונית – התנהגות שלא בתום לב, טכסיסנות משפטית פסולה.

מוניטין ונכסי קרירה: בהתאם לחו"ד המומחה, הנתבע ישלם לתובעת סך של 122,523 ₪ מתוך חלקו בתמורת מכר הבית.

כן הוכרע ביחס לנכסים נוספים.

פסק דין

לפני תביעה רכושית בין בני זוג ידועים בציבור אשר לשניהם זו מערכת יחסים שנייה.

הרקע העובדתי:

1. הצדדים הינם בני זוג אשר התנהלו במשק בית משותף כ- 20 שנה מיום 30/8/1993 ועד ליום הקרע ביניהם ביום 31/12/2013 (ראו: הפרוטוקול עמ' 3 ש' 10).
2. ביום 25/8/1994 נחתמה בין הצדדים אמנת נישואין (לרבות הסכם עפ"י [חוק יחסי ממון](#) [בין בני זוג](#) תשל"ג (1973) (להלן: **האמנה, ההסכם**)).
3. להלן יובאו סעיפים רלוונטיים מההסכם למושא פסק דין זה:

סעיף 3:

- "א. הכנסותינו מכל מקור תשמשנה לצרכי משק הבית המשותף, צרכיו האישיים של כל אחד מאיתנו וצרכי ילדינו כאמור להלן.
- ב. ...
- ג. ...
- ד. "...

סעיף 4:

- "א. הרכוש שהיה לכל אחד מאיתנו טרם חתימה על אמנה זו לרבות הרכוש המפורט להלן: יישאר בבעלותו הבלעדית של בעליו ולא יהפוך לרכוש משותף.

- לע. 1. שטח אדמה ברח' XXXX.
2. חשבונות, חסכונות, קופות גמל, קרנות השתלמות, ביטוחי חיים וכיוצ"ב.
3. בית תכנה בשם XXXXX.
4. זכויות אשר הצטברו מעבודה.
- לא. 1. דירת מגורים ברח' XXXXX.
2. חשבונות, חסכונות, קופות גמל, קרנות השתלמות, ביטוחי חיים וכיוצ"ב.
3. זכויות אשר הצטברו מעבודה.
- ב. א. תשקיע כספים אשר מקורם במכירת דירתה, בבניית בית על הקרקע אשר בבעלות ע. ברחוב XXXX (להלן: "הנכס").
- הננו מצהירים כי בהתאם להשקעתה היחסית של א. בנכס, יחסית לשווי הקרקע, תועבר על שמה בעלות בנכס זה בלישכת רישום המקרקעין.
- בכל מקרה, אם הרישום בפועל לא יתבצע מסיבה כלשהיא תהא זכאית א. (במקרה פירוד) להחזרת השקעתה באופן יחסי להשקעתה בנכס.

- ג. לא יהיה רשאי לעשות בנכס כל עיסקה ללא הסכמתה של א. מראש ובכתב וכן לא יהא רשאי לגרוע מזכויותיה של א. בנכס בכל צורה שהיא.
- ד. רכוש עתידי שייצבר ויירכש במהלך חייו המשותפים יהפוך לרכושנו המשותף בחלקים שווים בינינו.
- ה. מוסכם בינינו כי זכויות מעבודה לרבות ביטוחי חיים קופ"ג פיצויים וכו' שיצטברו למי מאיתנו מעת חתימת הסכם זה ואילך יהפכו לרכושנו המשותף ויתחלקו במיקרה פירוד בחלקים שווים בינינו.
- ו. ירושות ומתנות שיקבל מי מאיתנו לפני ו/או במהלך חייו המשותפים יוותרו בבעלותו של הצד שקיבלן, אלא אם יחליט בבוא העת לשתף בהן את הצד השני".
4. מוסכם על הצדדים שהאמנה היא הסכם ששמש את המסגרת הכלכלית במהלך חייהם המשותפים ושניהם מחויבים לו אף עתה בפרידתם ומבקשים לפעול לחלוקת הנכסים שנצברו על ידם לרבות הכרעה באופן חלוקת בית המגורים שלהם על פי עקרונות ההסכם (ראו: דברי ב"כ הנתבע בעמ' 1 ש' 11-13 לפרוטוקול ודברי ב"כ התובעת בפרוטוקול עמ' 2 ש' 17-18).
5. עוד מוסכם על הצדדים שהמגרש מושא סעיף 4 א 1 לאמנה (ב XXXX) (להלן: **המגרש**) נקנה על ידי הנתבע עובר להיכרותו את התובעת בעלות של כ- \$ 140,000 ארה"ב.
6. הצדדים מינו בהסכמה הדדית על דעת עצמם שמאית מקרקעין לשום את שווי המגרש בשני מועדים: חודש דצמבר 1994 (המועד המועדף על התובעת) וחודש אוקטובר 1995 (המועד המועדף על הנתבע). חוות הדעת מיום 19/4/2015 של הגב' XXX XXX, שמאית מקרקעין, התקבלה לתיק בהסכמה (להלן: **חוות הדעת השמאית**).
7. עוד צורפה לתיק חוות הדעת מיום 1/5/16 של רו"ח XXX XXX לחלוקת ואיזון המשאבים בנכסי הצדדים (להלן: **חוות הדעת האקטוארית**). מי מהצדדים לא ביקש לחקור המומחה על חוות דעתו. ביום 8/6/16 הוגשה לתיק השלמה לחוות הדעת האקטוארית תוך התייחסות לטענות התובעת לקיומו של רכוש שלא הוצהר בעקבות המפגש של הנתבע עם החוקר הפרטי (להלן: **חוות הדעת האקטוארית המשלימה**)

עיקר טענות התובעת:

8. ראשיתה של ההיכרות בין הצדדים בשנת 1990, בארה"ב, עת הייתה נשואה לאחר שעבד עם הנתבע באותה חברה. באוגוסט 1991 נפרדה מבעלה, שבה עם בתה מאותם נישואים לישראל ובמאי 1992 התגרשה מבעלה. בשנת 1992 שב הנתבע ארצה ונהג בעת ההיא ללון בדירתה ב.... הקשר בין הצדדים הוביל לכך שבשנת 1993 חיפשו הצדדים לרכוש דירה למגוריהם

- המשותפים, אך בסופו של יום שכרו דירה בXXXX. בשנת 1994 פתחו הצדדים חשבון משותף, ביום 25/8/1994 חתמו על האמנה ומספר ימים לאחר מכן ערכו מסיבת נישואין בXXX, הגם שבפועל לא נישאו.
9. הנתבע רכש בשנת 1991 את המגרש בסך של 139,514 דולר. היא מכרה את דירתה ב XXXX (להלן: **הדירה**) בשווי של 175,000 דולר והשקיעה סך זה בבניית בית אותו החליטו הצדדים לבנות על המגרש (להלן: **הבית**).
10. מיד לאחר מסיבת הנישואין החלו לתכנן את בניית הבית וקיבלו הצעת מחיר בגובה 127,880 דולר לבנייתו מחברה קבלנית. ביום 19/1/1995 חתמו על הסכם עם אותה חברה קבלנית. הסדר התשלומים שקיבלה מתמורת מכר דירתה הלם את סדר התשלומים להם התחייבו הצדדים לשלם לחברה הקבלנית שבנתה את הבית.
11. הנתבע איש מחשבים עתיר ידע העוסק בפיתוח תוכנות לשתי חברות גדולות האחת ישראלית והשנייה אמריקאית וסך הכנסותיו כ- 88,000 ₪ לחודש משלושה מקורות: סך של כ- 8,000 דולר (כ- 30,000 ₪) מחברת "XXXX" סך של 35,000 ₪ מחברת "XXXX" הישראלית וסך של 23,000 ₪ מחברת "XXXX". מנגד היא XXXX ומנהלת סטודיו XXX שכרה החודשי עומד על כ-9,000 ₪ ובעלת פוטנציאל השתכרות נמוך הן בשל תחום עיסוקה והן לאור גילה, כבת 57 לעת הגשת התביעה.
12. התובעת עתרה לחלוקת תמורת מכר הבית באופן שחלקה יעמוד "לכל הפחות" על 56% מתמורת המכר. [314,000: 175,000 = 56% (175,000+139,000=314,000)]. יוער שבהמשך ההליך שונתה עתירתה של התובעת והיא עתרה לקבלת 50% מתמורת המכר של הבית (ראו: דברי הפרקליטה בפרוטוקול עמ' 98 ש' 4).
13. עוד עתרה התובעת לקבלת מחצית מהמוניטין העסקי של החברות בבעלות הנתבע וכן למוניטין האישי שלו.
14. באשר לזכויות הצבורות הן בחשבון הבנק והן שנצברו ממקום העבודה של הצדדים ביקשה התובעת לעשות שימוש בסעיף 8 לחוק יחסי ממון בין בני זוג תשמ"ג- 1973 (להלן: החוק) באופן שחלקה שלה יעמוד על "70% משווי הריאלי של הכספים והזכויות..." (ראו: ס' 129 ג' לכתב התביעה).
- עיקר טענות הנתבע:**
15. כעולה מסעיף 4ב' לאמנה חלקה של התובעת בשווי הבית עומד על 30.9% "זאת משום שהתובעת השקיעה סך של 175 אלף דולר, בנכס ששווי הקרקע שלו דאז (ללא שווי הבית שעמד עליו) היה לכל הפחות 368 אלף דולר. קרי, יחס של 3-1" (ראו: ס' 11א' לכתב ההגנה).
17. הנתבע מבקש לקיים החלוקה בין הצדדים על פי האמנה.

18. עסקו של הנתבע "XXXX" הוקם לפני היכרותו את התובעת. התעסקותו של הנתבע היום בחברה "XXXX" שהוקמה לצורכי מס מהווה המשך ישיר של העסק שהוקם, כאמור, טרם היכרותו את התובעת. הזכויות בעסקו של הנתבע הוחרגו באמנה ולכן אין לתובעת כל זכות בעסקו. כך, הוא לא צבר כל מוניטין או פוטנציאל השתכרות במהלך החיים המשותפים. זאת, ועוד. לחברה שבבעלותו שני לקוחות בלבד ואין לה מוניטין כלל. מדובר בחברה שאין לה נכסים בה הוא עובד לבד (הבן המשותף מסייע לו מדי פעם).

הוא כבן 60 "והפסגה בצער מאחוריו" (ראו: ס' 39 ה' לכתב ההגנה) והכנסתו החודשית עומדת על סך של כ- 10,875 ₪ נטו בממוצע. כך בחודש 11/2014 חלק מחובו לחברה כוסה באמצעות דיבינד לצורכי מיסוי ללא קבלת כספים בפועל. כך לצדדים היו שנים קשות בשנים 2008-2010 במהלכן כילו את עיקר החסכונות לצורכי מחייה וקיום, כתוצאה ממייעוט הכנסותיו. הגם ששני הצדדים פיתחו קריירה הם לא עשו חיל ובנוסף לאמור נאלצו ללוות מבנם סך של 100,000 ₪.

19. התובעת היא XXXX בעלת שם ומוניטין ומשמשת כמנהלת משרד XXX יוקרתי. הכנסתה מורכבת ממספר מקורות ושכרה מכלל מקורותיה עומד על למעלה מ- 14,000 ₪ נטו לחודש. התובעת לא צרפה את הסכם ההעסקה שלה. יחד עם זאת, כעולה מטיוטת הסכם ההעסקה שלה לבד משכרה השוטף והקבוע היא מקבלת אחוזים מתקבולים מלקוחות. הקריירה שלה בנסיקה והכנסתה עולה בהתאם. לבד מכך, ירשה לאחרונה כמיליון וחצי ₪ אשר מניבים לה בתוספת להון שלה לא פחות מ 4,000 ₪ לחודש.

20. ראשיתו של הקשר הזוגי בין הצדדים הוא מחודש אוגוסט 1993 ולא כנטען על ידי התובעת.

21. השימוש [בסעיף 28\(2\)](#) לחוק כאשר החוק אינו חל על הצדדים בטעות יסודו. יחד עם זאת גם לגופו של עניין כושר השתכרות עתידי כשלעצמו אינו נכס בר איזון, ורק משפיע על אופן החלוקה של הנכסים ברי האיזון. "משנקבע בסעיף ד' להסכם הממון כי נכסים משותפים שיצברו וירכשו הצדדים במהלך החיים המשותפים יהפכו לרכוש משותף בחלקים שווים בין בני הזוג, ברור כי כל חלוקה אחרת מנוגדת להסכם ובשום אופן לא ניתן להחיל את הוראות סעיף 28(2) בענייננו ולחלק את רכושם של הצדדים מחצה ומחצה" (ראו: ס' 50 ב' לכתב ההגנה).

השאלות מושא פסק הדין:

22. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים על היות האמנה הדרך לאיזון וחלוקת המשאבים ביניהם ועל כן לא מצאתי לדון בשאלת מעמדה של האמנה כהסכם ממון.

הצדדים חלוקים בשתי שאלות: האחת, אופן חלוקת שווי הבית, לשון אחר הפרשנות הראויה להסכמות הצדדים בסוגיה זו באמנה. השנייה, עתירת התובעת לחלוקה לא שוויונית של הזכויות שנצברו על ידי הצדדים תוך שימוש [בסעיף 28\(2\)](#) לחוק יחסי ממון.

דיון והכרעה:

הבית:

23. בסיס המחלוקת בין הצדדים הוא השווי שיש לייחס לחלקו של הנתבע כבעלים של המגרש לעת חתימת האמנה ולבניית הבית. האם שווי המגרש במועד רכישתו או שווי ביום החתימה על ההסכם או מועד ההתקשרות של הצדדים עם חברה קבלנית לבניית הבית.

התובעת סוברת שיש לראות 'בתרומתו' של הנתבע את סכום הרכישה בפועל דהיינו סך של 139,514 דולר. הנתבע סובר שיש לראות את שווי הקרקע אשר הביא לתא המשפחתי כשווי המגרש לפחות כשווי בעת החתימה על האמנה (אם לא ביום חתימת ההסכם עם החברה הקבלנית) או אז היה שווי המגרש על פי חוות הדעת השמאית 372,932 דולר.

מחלוקת זו בפרשנות סעיף ב' לאמנה מביא לכדי תוצאה לפיה לגישת התובעת חלקה בבית עומד על סך של 56% ועל פי גישת הנתבע חלקה של התובעת עומד על 31% (ראו בהתאמה: ס' 12 ו-15 לעיל).

24. ההנמקה לגישתה של התובעת הוא שמה שאמור לעמוד למבחן הוא ההוצאה הכספית הישירה של כל אחד מהצדדים. להבנתה זו 'הפגיעה', אם תרצה, בכיסו של כל אחד מהצדדים ולגישתה 'תרומתה' לעת ההיא גבוהה בכ-15,000 דולר מזו של הנתבע. עליית שווי המגרש בחלוף השנים ממועד רכישתו ועד למועד החתימה על האמנה אינו רלוונטי מבחינת התובעת. ההנמקה לגישתו של הנתבע מתבססת על הנתונים הכספיים דה פקטו. הנתבע סבור שהתשלום במועד הרכישה אינו רלוונטי אלא יש לבדוק את שווי המגרש לפחות בזמן החתימה על האמנה ויש לתמחר אותו לאותו מועד.

25. סעיף ב' לאמנה קובע שלתובעת יינתנו זכויות בבית ביחס להשקעה הכספית שלה אל מול שווי הקרקע.

סכום הרכישה היה ידוע בעת החתימה על האמנה. משעה שסכום הרכישה שהיה ידוע במועד החתימה על האמנה ולא נכתב בסעיף זה מעידה שהכוונה לא הייתה לסכום הרכישה. יודגש שעלות הבנייה למועד החתימה על האמנה הייתה נתון עלום (ראו: ס' 29 לכתב התביעה המעיד על הצעות המחיר שניתנו לצדדים לאחר החתימה על האמנה).

חיזוק לכך עולה מכך שאין בהסכם מועד בו תשקיע התובעת בבניית הבית. על כן יכולה הייתה התובעת להשקיע בבנייה תיאורטית גם כ-5 שנים לאחר החתימה על האמנה. האם גם אז ניתן היה להגיד שהשקעתו של הנתבע היא אך סכום רכישת המגרש תוך התעלמות משווי הריאלי? ספק בעיני.

יתרה מכך, לו ירד שווי של המגרש האם אז היה שווי חלקו של המגרש נותר על שווי רכישתו. גם כאן ספק בעיני לאור ניסוח סעיף ב' לאמנה.

טול דוגמא. נניח שהיה הנתבע בא להסכם כשבאמתחתו זכויות במגרש אותן קיבל במתנה, (לצורך הדוגמא בלבד לבל תורם גבה לאור הקבוע בסעיף 14' לאמנה שירושות ומתנות הן של הצד שקיבלן), או בכל דרך אחרת בה לא השקיע מכספו שלו הרי שעל פי פרשנות התובעת חלקה בבית אמור לעמוד על 100%, שכן לגישתה שווי ההשקעה של הנתבע ברכישת המגרש

הוא אפס ש. ברי שבמקרה שכזה הייתה נערכת אומדנה שמאית לקרקע וסכום השמאות היה הבסיס ליחסיות חלקה של התובעת.

26. לטעמי נפלה התובעת, למצער, לכדי שגגה. השקעתה צריכה להימדד באופן יחסי ביום עריכת ההסכם שכן אז הוסכם על ייחוס חלקה ביחס לשווי הקרקע.

היבט נוסף התומך בכך הוא ההסכמה על עריכת חוות הדעת השמאית לתאריכים האמורים והגשתה לתיק בהסכמה. אם מלכתחילה לעליה בשווי המגרש אין כל משמעות מה טעם עריכת השמאות? בהינתן שעל פי תפיסתה שווי המגרש יהיה בכל מקרה שווי ההשקעה של הנתבע ברכישתו, סך של כ- 140,000 דולר מה טעם הסכימה כלל לעריכת חוות הדעת השמאית למועד החתימה על האמנה? רצונו של הנתבע בעריכת חוות הדעת השמאית מובן אך מה לה לתובעת להגישה למועד החתימה על האמנה ובהסכמה כאשר דעתה היא שתרומתו של הנתבע היא למרב 140,000 דולר? בדיון שהתקיים ביום 16/6/15 טענו ב"כ הצדדים ש "מינינו שמאי על דעת עצמנו לשום את שווי הקרקע." (ראו: הפרוטוקול עמ' 8 ש' 11).

בהמשך הדיון טענה ב"כ הנתבע "במהלך הזמן בין הדיונים אנחנו פנינו בהסכמה ללשכת השמאים, ביקשנו מינוי שמאי אובייקטיבי, כאשר ביקשנו את מועד השמאות לשווי הקרקע בלבד, לשני מועדים: המועד שהאשה רצתה והמועד שהבעל רצה. מועד אחד לשנת '94 ומועד אחד לשנת '95. קיבלנו חוות דעת שמאית. אני מגישה את חוות הדעת השמאית בהסכמת חברותיי" (ראו: שם ש' 19-15).

יוער שב"כ התובעת לא התנגדה להגשת חוות הדעת השמאית אם כי הסתייגה מהפרשנות של ב"כ הנתבע כמובא לעיל. אלא שבעיני עצם ההסכמה לבדיקת שווי המגרש במועד החתימה על ההסכם יש בה להעיד על התובנה שלא יכול להיות ששווי המגרש יישאר קבוע בכל התחשבות עתידית למועד החתימה על האמנה.

זאת, ועוד. הדברים עולים מלשון הסעיף "בהתאם להשקעתה היחסית של א. בנכס, יחסית לשווי הקרקע..." לא בכדי לא נכתב שווי הקרקע בעת רכישתה נתון שהיה ידוע בעת החתימה. לו היה ממש בטענתה של התובעת חזקה שהייתה מעלה זו בזמן אמיתי במועד החתימה על האמנה. משכך, עולה שאומד דעת הצדדים היה שיש לראות בשווי המגרש כשווי במועד החתימה על האמנה. יודגש שאיני מקבל גם את גישתו של הנתבע שהמועד לביצוע ההתמרה של הזכויות על פי יחסיותן הוא בשנת 1995.

27. משעה שאומד דעת הצדדים קיצוני האחד לשני ואימוצה של גישה אחת על פני רעותה מובילה לתוצאה שונה מהותית שלטעמי אין לה אחיזה באמנה ואינה מתיישבת עם רוח הדברים שבאמנה יש לחפש הפתרון בסעיפי האמנה ודומני שהפתרון מצוי בהסכם עצמו על אף חוסר הבהירות שבו.

"חובתו הבסיסית של השופט היא להפעיל את שיקול דעתו במקרים הקשים בסבירות... אך לעתים קיימת יותר מאופציה סבירה אחת. השופט ניצב בפני מספר אופציות סבירות

, נוצר "מתחם של סבירות" בתוך המיתחם פנימה כל אופציה סבירה... על השופט להפעיל את שיקול דעתו כשופט סביר". (ראו: אהרון ברק, שיקול דעת שיפוט (1993) עמ' 178; וכן, יובל אזני, תורת הסבירות במשפט, (2012) בעמ' 776, פסקה 20.2).

"החווה אינו נכרת עם גיבושן של מפגש הרצונות אלא עם גיבושו של ביטוי חיצוני למפגש הרצונות, כפי שמעידים עליו דבריהם של הצדדים והתנהגויותיהם." (ראו: עמרי בן שחר ויובל פרוקציה "חוזים" בתוך: אוריאל פרוקציה הגישה הכלכלית למשפט (2012) עמ' 161-162).

28. לדידי יש לבחון השאלה בשני מעגלים משיקים. המעגל האחד מועד החתימה והמעגל השני הקורות מעבר למועד זה. לעניין ההשקעה של התובעת בבית אל מול ההשקעה של הנתבע שני הצדדים אינם רואים התמונה נכונה. הצדדים מתייחסים לשווי המגרש במנותק מעלות הבנייה. שווי מגרש מבלי לתת את אותו יחוס לשווי ההשקעה של התובעת.

הסך שהובא על ידי התובעת למה שיכונה על ידי 'סל הבנייה' (המגרש + עלות הבנייה) על פי שער הדולר למועדים הרלוונטיים בחוות הדעת השמאית עומד על סך של 525,000 ₪ (שער הדולר: 3 ₪=1\$). הנתבע טען שמתוך תמורת מכר הדירה שולמו על ידי התובעת מיסים ושכר טרחת עורכי דין וביקש להעמיד חלקה על סך של 167,000 דולר. אולם, אין לזקוף זאת לחובתה של התובעת שכן המכירה של הדירה נועדה לטובת בניית הבית ועל כן יש לראות בהשקעת התובעת ב'סל הבנייה' את מלוא הסך של 175,000 דולר.

משכך 'סל הבנייה' ביום החתימה על האמנה, בו התגבשו ההסכמות והתובנות הגם שהביצוע היה מאוחר לכך עמד על שווי של 1,645,000 ₪. (1,120,000 ₪ שווי המגרש על פי חוות הדעת השמאית וסך של 525,000 ₪ תמורת מכר הדירה) ועל כן חלקה של התובעת ב'תרומתה' לבניית הבית, למועד החתימה, עמד על שווי יחסי 32% וחלקו של הנתבע על 'תרומתו' לבניית הבית בשווי יחסי של 68%. למועד החתימה חלקה של התובעת מתוך הסך של 1,645,000 ₪ 'סל הבנייה' הוא 527,000 ₪.

28. הצדדים הסכימו וקבעו ביניהם את סעיף 4 ד' לפיו כל רכוש עתידי שייצבר ויירכש במהלך חייהם המשותפים יהיה משותף להם בחלקים שווים. עליית שווי הבית ביחס למועד החתימה על פי האמור היא רכוש עתידי שנצבר להם ועל כן דינו להתחלק בחלקים שווים.

אין ספק שבמועד החתימה על ההסכם לא ידעו או לא צפו את עליית השווי שכן זה לא קיבל ביטוי בהסכם. במהלך חייהם המשותפים מי מהצדדים לא עמד על הצורך ברישום זכותה של התובעת בלשכת רישום המקרקעין על פי חלקה בהשקעתה על פי שווי המגרש.

אי הרישום של זכויותיה של התובעת ביחס להשקעתה אל מול שווי המגרש בלשכת רישום המקרקעין כמו גם העובדה שאין ספק שעליית הערך היא רכוש שנצבר לצדדים, להלכה

במסגרת הנכסים של הצדדים תוספת של כ- 5 מיליון ₪ על פי הערכתם, שלא היו להם בעת החתימה על האמנה. על כן לדידי הדרך הפרשנית הראויה לחוסר הבהירות היא לאבחן בין ההסכם לבנייה לבין עליית השווי.

באשר לעלות 'סל הבנייה': שווי המגרש לעת החתימה והסכום שהובא על ידי התובעת, יש לראות בחלקה של התובעת על פי יחס שווי המגרש ביום החתימה על האמנה אל מול השקעתה הכספית כמובא לעיל. ברם, החל מיום החתימה ואילך, משעה ששווי הבית עלה והפך ל"רכוש עתידי" שנצבר להם יש לחלקו בחלקים שווים. תוצאה זו מביאה לכך שמתוך הסך של שווי הנכס למועד החתימה יהא חלקה של התובעת 32% מהסך של 1,645,000 ₪ וכל סכום בו יימכר הבית מעבר לסך של 1,645,000 ₪ יחולק בין הצדדים בחלקים שווים (הצדדים מעריכים את שווי של הבית בכ- 5-6 מיליון ₪).

"הצדק המחלק הוא צדק גיאומטרי": הוא תלוי כל כולו במבנה החברה ובגודלם של מרכיביה השונים: גם הוא שואף לשוויון [כמו הצדק 'המשווה' הגורס שוויון גמור ומוחלט – מ.ל.]. אבל שוויונו אינו מוחלט אלא יחסי... זהו צדק שאימץ לעצמו יוסטיניאן קיסר בסעיף הראשון לספר חוקיו: 'צדק הוא הרצון, הקבוע והמתמיד לתת לכל אדם את הראוי לו' (ראו: חיים כהן המשפט (1996) עמ' 88).

29. אשר על כן אני קובע שתמורת מכר הבית תחולק בין הצדדים כדלקמן:

סך של 1,645,000 ₪ מתוך תמורת המכר תחולק בין הצדדים שחלקה של התובעת עומד על 32% וחלקו של הנתבע על 68%. כל סכום מעבר לסך זה של 1,645,000 ₪ שיתקבל ממכר הבית יתחלק בין הצדדים בחלקים שווים. חלוקה זו תביא לחפיפה במעגלים המשקים ותאזן בדרך צודקת את חלקם של הצדדים בבית על פי השקעתם בו

חלוקה בלתי שוויונית:

30. טרם התייחסות לבקשה גופה מצאתי לציין שאיני יכול לקבל את קביעת ב"כ התובעת שבשל היות התובעת בת 57 ויש לראות בה **"...בעלת פוטנציאל השתכרות נמוך להיוותר לפני שוקת שבורה ללא ביטחון כלכלי לעת יציאתה לפנסיה..."**. איני יכול לקבל זאת במקרה הפרטי שלפני ובכלל. התובעת XXXX בעל שם, בעלת תואר ראשון לספרות אנגלית ולימודי תעודה של עורכת ספרותית ו־XXXX המנהלת משרד XXXX ומשתכרת לטענתה לעת הזו 9,000 ₪ נטו לחודש ללא יתרות הכספים שתקבל מהפרידה וכספי הירושה שקיבלה. הצגתה של התובעת כתלותית בנתבע בחייה העתידיים בנתונים אלו לבד שהיא חטא לאמת היא מהווה לטעמי פגיעה במין הנשי ומסיגה אותו שנים לאחור. הרצון לקבל נתח גדול יותר ממסת הנכסים שצברו הצדדים עד כדי להציג התובעת כמי שעומדת בפני שוקת שבורה להמשך חייה הייתה לי לזרה.

יוער שגם הנימוק שהגשת התביעה ובכלל זה העתירה לחלוקה בלתי שוויונית נובעת מכירת הדירה לטובת הבנייה של הבית טוב הייתה שלא עלתה משעלתה לאור טיעוניה של התובעת ביחס לבית כמובא לעיל.

31. התובעת עתרה לחלוקה בלתי שוויונית של מסת הנכסים אשר צברו הצדדים בחייהם המשותפים. התובעת פירטה בכתב התביעה באריכות את ההלכות הקשורות בשיקול דעתו של בית המשפט בבואו לסטות מחלוקה שוויונית תוך שימוש [בסעיף 8](#) לחוק אולם לא הניחה את התשתית הראייתית הנדרשת לכך וטענה בלאקוניות בסעיף 116 לכתב התביעה ש"כיום כאשר עומדים הצדדים בפני סיום חייהם המשותפים, יוצא האיש אל העולם הגדול כאשר כושר השתכרותו בידו, בעוד האשה ללא כושר השתכרות שיאפשר לה לממן את חייה. האיש הנו עצמאי שעשה וימשיך לעשות חיל, והוא משתכר עשרות אלפי שקלים בחודש".

הנה הבסיס לתביעתה של התובעת לחלוקה בלתי שוויונית הוא הפער, לכאורה, בכושר ההשתכרות העתידי של הצדדים. איני מקבל ואיני יכול לקבל שאישה בעלת רקורד של עשייה משך שנים ובעלת כישורים היא ללא כושר השתכרות. לטעמי תיאורים בלתי נכונים כמו אלו בנתוניו של תיק זה עשויים לחרוג מדלת אמותיו של תיק זה ולהוות פגיעה בזכותן של אותן נשים לטובתן חוקק [סעיף 8](#) לחוק.

בסיכומיה עולה נימוק נוסף לביסוס עתירתה לחלוקה בלתי שוויונית: לפתע הצורך הוא בשל כך, שלכאורה, העלים הנתבע נכסים ועל בסיס טענה זו שאת היקפה לא ניתן לאמוד עתרה התובעת לקבוע חלוקה בלתי שוויונית בין הצדדים במסת הנכסים של הצדדים כשחלקה יעמוד על 70%.

32. בסעיף 4 ד' לאמנה קבעו הצדדים שכל הנכסים שיצברו יתחלקו ביניהם בחלקים שווים. בכל ההליך שלפני אין כל הסבר מה טעם מלכתחילה (טרם הגילוי הפתאומי לכאורה של הברחת נכסים) תבעה התובעת חלוקה בלתי שוויונית בניגוד להסכם בו היא רואה כדרך הנכונה לחלוקה ביניהם שאם לא כן הייתה עותרת לביטולו. כזכור, הודיעה באת כוחה מפורשות שההסכם הוא הדרך לחלוקת מסת הנכסים שנצברו על ידי הצדדים בחלקים שווים ומטבע הדברים לא הוגשה בקשה לביטולו.

33. קולמוסים רבים נכתבו על חובת תום הלב בשיטתנו המשפטית. היטיב לתאר את חשיבות תום הלב כבוד השופט רובינשטיין שקבע "בעיניי, בצד כל אלה יש ביסוד הדברים ציפייה להגינות ביחסים בין בני אדם בכלל - נגזרת של תום לב החולש על המשפט הפרטי (ראו והשווה סעיפים 39 ו-61 [לחוק החוזים](#) (חלק כללי), התשל"ג-1973), בבחינת "אדם לאדם - אדם" (הנשיא ברק, [רע"א 6339/97](#) רוקר נ' סלומון...)[פורסם בבנו]... אז גם תמציתו הערכית של הכלל "ועשיית הישר והטוב" (דברים ו, יח) החופה ממעל באתוס מורשתנו". (ראו: [בע"מ 5939/04 פלוני נ' פלונית פ"ד נט\(1\)](#), 665 (08/09/2004) 671-672 ס' 7 לפסק הדין).

34. תקצר היריעה מלתאר הדברים אשר נכתבו ונפסקו בזכות תום הלב כחלק מהשיטה המשפטית שלנו. אולם, בעיניי משפחה דומני, ואיני היחיד לשון המעטה, שתום הלב הנדרש

מתעצם והופך אבן בוחן מהותית להתנהלות הצדדים האחד כלפי השני גם בהעלאת טענותיהם. תום הלב הנדרש בענייני משפחה כולל, בהשאלה מדברי חברי כבוד השופט ארז שני המנתח את החוזה המשפחתי ותחולת תום הלב בראי [חוק החוזים](#), גם הימנעות מ"תכסיסנות משפטית וגישה סחטנית אגב נתינת וקבלת זכויות משפטיות" (ראו: פסק דינו של כבוד השופט ארז שני [\(תמ"ש \(ת"א\) 23849-08-10 י.ק.נ' ב.ש.ק](#) [פורסם בנבו] (09/10/2011)).

35. לטעמי ניסיונה של התובעת לאחוז בחבל משתי קצותיו גם לבקש לממש את חלוקת מסת הנכסים וגם לבקש את בית המשפט להורות על חלוקה בלתי שוויונית מהווה התנהגות שלא בתום לב אותה טכסיסנות משפטית פסולה עליה הצביע השופט שני.

36. די באמור כדי לדחות את תביעתה של התובעת לחלוקה בלתי שוויונית.

37. ברם, מעבר לכך "סעיף 8 לחוק הוא סעיף קורקטיבי, הבא לתקן עיוותים העלולים להיווצר על ידי החלה אחידה של הוראות החוק" ... תנאי להפעלת שיקול הדעת של בית המשפט הוא קיומן של נסיבות מיוחדות במקרה הספציפי. פסיקת בתי המשפט קבעה כי השימוש בסעיף 8(2) [לחוק יחסי ממון](#) צריך להיעשות במשורה במקרים חריגים הן לאור מעמדה של זכות הקניין והן כדי שלא לפגוע בוודאות המשפטית ביחס לאיזון המשאבים". (ראו: ניסים שלם [יחסי ממון ורכוש-הדין והפסיקה](#) (2013), 446).

38. לא בכדי קבעה הפסיקה שיש לסטות מהחלוקה השוויונית במשורה מקל וחומר במקרה שלפני שהצדדים הסכימו כבר לפני 20 שנה על חלוקה שוויונית. על אף החזרה, לכאורה על הדברים, יש טעם לפגם בכך שעל אף ההשקעה הבלתי סימטרית בבית עתרת היא לחלוקה שוויונית בתמורת המכר ואותו טעם לפגם ממשיך בעתירתה לחלוקה בלתי שוויונית.

39. למעלה מן הצורך אדרש לגרסתה המתפתחת של התובעת שהוסיפה נדבך נוסף אשר יש בו, לכאורה, להביא לחלוקה בלתי שוויונית במסה הצבורה של נכסי הצדדים והיא עומדת עליו בסיכומיה – לכאורה הבריה הנתבע נכסים. לא ברור מתי כנטען הוברחו הנכסים מעיניה של התובעת, מתי גילתה את אותה הברחה נטענת. טענה זו משוללת יסוד בהיבט מידי שעה שלצדדים אותו רואה חשבון. התובעת לא טרחה להזמין לעדות את רואה החשבון אשר יכול היה להעיד על היקף הנכסים הקיימים לנתבע ואולי על אותם נכסים מוברחים לכאורה. בכתב התביעה מספרת התובעת על קיומן של 3 חברות המשלמות את שכרו של הנתבע.

40. התובעת שכרה חוקר פרטי על מנת "לאמת או להזים את הטענה של ע. שאין לו זכויות בXXXX" (ראו: עדות החוקר הפרטי עמ' 34 ש' 31-32).

41. אין בדעתי להתייחס לדרך פעולתו של החוקר הפרטי שספק בעיני אם אכן התנהלותו הייתה "התחזות על פי חוק" לאור [תקנה 3\(3\)](#) לתקנות חוקרים פרטיים ושירותי שמירה(אתיקה מקצועית) תשל"ג – 1972 הקובעת ש"חוקר פרטי לא יתחזה כשליחו של אדם פלוני או כמי שפועל מטעמו" לאור הסברו על הצגתו את עצמו לנתבע: "אני הצגתי שאני עובד בחברה שמעוניינת להשקיע בבית אבות", אולם לא זו המהות.

42. קראתי בעיון את התמלול של השיחה, הגם שהתובעת לא טרחה להביא את עורך התמלול לעדות מקל וחומר שהחוקר הפרטי בעדותו העיד ש "הקשבת להקלטה, ראיתי פה ושם אי דיוקים קלים, אבל אין תמליל שהוא במאה אחוז מתאים להקלטה. התמליל הוא ב- 99% מתאים להקלטה" (ראו: פרוטוקול עמ' 33 ש' 11-13). ובהמשך "יש מספר שיבושים, אני למשל משתמש במונח שורט, ובתמליל הוא כתב שופ" (ראו: שם ש' 15). אין תמליל שהוא במאה אחוז? איני יכול לקבל את קביעתו זו של החוקר הפרטי ומתמיהה העובדה שחרף ידיעתו על אי הדיוקים לא פנה למתמלל על מנת לעדכן טרם הגשתו לבית המשפט.

43. השאלה החשובה לענייננו, שכן זו מהות התביעה, היא האם אכן יש לנתבע זכויות ברות איזון למועד הקרע אשר זכרן לא בא לפני ויש צורך בהתייחסות לאופן חלוקתן. למקרא התמליל הארוך של השיחה שבין החוקר הפרטי לבין הנתבע, חוות הדעת האקטוארית ועדותו של מר XXX המשתרעת על פני כ- 30 עמודים כמו גם עמדתו של הנתבע עולה מסקנה לפיה לעת הזו כל שיש לחברה בבעלות הנתבע הוא זכות אופציה שתבשיל ככל שתצלח החברה לנסוק כלכלית, וגם אז תעמוד זכותה של XXX לרכוש 3% מהאופציות של תכנית האופציות של XXX וכך העיד מר XXX ועדותו לא הוזמה: "...אני עדיין עומד מאחורי התצהיר מילה במילה. ההסכם של ע. הוא לא עם XXX. אין לו דבר וחצי דבר עם XXX". עוד לחברה זכאות לרכוש 5.5% מהון המניות של XXX (ראו: ס' 3 לחוות הדעת האקטוארית המשלימה).

המשיך והעיד מנכ"ל חברת XXX לעניין תכנית האופציות של החברה "ועדיין לא הוצאנו תוכנית אופציות" (ראו: פרוטוקול עמ' 61 ש' 6). ובהמשך העיד מר XXX: "אני יכול לבדוק את השוק. זה מאוד נפוץ. יש חברות שיותר ותיקות מאיתנו, תוכניות אופציה בחברות הי טק בנויות כך שכאשר החברה מבשילה ומתחילה להרוויח כסף, מה שאנו רחוקים משם לגמרי, אז באמת מתבצעת תוכנית האופציות, כאשר בשלב ראשון עם העובדים כל מה שמתבצע זה המסגרת הכלכלית שמה הוא יהיה זכאי לרכוש כאשר תהיה תוכנית האופציות. אין מעבר לזה שום דבר" (ראו: הפרוטוקול עמ' 61 ש' 17-27).

עוד העיד מר XXX "הוא מוצג כוי.פי XXX. משפטית, ההסכם היחידי שלו הוא עם XXX, ההתחברות היחידה שיש לו אני עומד מילה במילה מאחורי הדבר הזה. יש זכות לרכוש את, את האופציות שלו שעדיין לא מומשה, שעדיין אין תוכנית אופציות." (ראו: הפרוטוקול עמ' 63 ש' 18-20).

המשיך והעיד המנכ"ל בהקשר זה: "לע. יש זכות לקבל, לקנות 3% וזו תוכנית שלא מומשה... תוכנית שבמצב החברה היום הולכת ומתרחקת, אנחנו נמצאים היום במצוקה, זה לא סוד גם לע. אנחנו נמצאים היום במצוקה מאוד גדולה בחברה עד כדי, עד כדי לשקול לסגור אותה. וע. יודע את זה. אנחנו מנסים כבר הרבה זמן לגייס כסף, אנחנו לא

מצליחים. השוק מאוד קשה. ושם הדברים עומדים כרגע" (ראו: הפרוטוקול עמ' 58 ש' 11-16).

התובעת ידעה זאת. התובעת ידעה שמדובר באופציות אשר ספק אם ימומשו. עוד ידעה התובעת שהאופציות הן אופציות לרכישה מתוך מניות החברות. שתי תובנות אלו מצויות בחוות הדעת האקטוארית המשלימה תוך הדגשה שספק אם תהא לנתבע הזכות לממש אופציות אלו. המשך תביעתה של התובעת לחלוקה בלתי שוויונית במסת הנכסים היא התנהלות שלא בתום לב.

ב"כ התובעת המשיכה והקשתה על מנת להציג את מצבה הטוב לכאורה של חברת XXXX כדי להראות, שהנתבע הוא בעל רכוש שהועלם מהתובעת בשווי שבין 3 ל 6 מיליון דולר (ראו: הפרוטוקול עמ' 63 ש' 21).

משכך הקשתה כאמור ב"כ התובעת בשאלתה " ... ותאשר לי שאתם כבר מוכרים את זה ואפילו יש לכם 597,000 רכישות, כך הצהרתם" ת. מה, מה? איפה כתוב 597,000 רכישות? ש: לא יודעת. אז תסביר לי למה הכוונה. תסתכל בבקשה. אני מראה לך. לא. זה לא זה. זה החדש. תסביר לי למה אתם מתכוונים במספרים האלה. 3 מליון מבקרים. 597,000 רכישות. מה זה?

ת: לא. מה ש, קמפיין ה-XXXX מורכב, אוקיי, קמפיין ה-XXXX מורכב על ידי כך שמוציאים אותו לקהל הרחב. הוא נמדד בשני פרמטרים. פרמטר אחד – כמה אנשים ראו אותו מתוך הקמפיין. כלומר אם עשינו קמפיין אחד לצורך העניין בחברה והוא הוצע ל-700,000 איש ומתוכם 597,000 איש לחצו עליו לראות מה זה. זה 597,000. (ראו: הפרוטוקול עמ' 59 ש' 17-1).

הדברים מדברים בעד עצמם ואין עוד צורך להרחיב בהם. מצאתי להעיר עם זאת שחקירה בתחום מקצועי ושימוש במונחים טכנולוגיים כמו למשל ההבדל בין "ג'מנט" ל"אקווישין", (ראו הפרוטוקול עמ' 59-60), תכנית אופציות ומשמעותה בחברות הי טק, תוך התייחסות לתיק זה מחייב חוות דעת מקצועית של מומחה. המובא לעיל מעיד על כך. זאת לא עשתה התובעת, ודבריו של המנכ"ל אמינים בעיני משלא הוכח לי אחרת.

בהקשר זה מצאתי לציין עוד שהתובעת ניסתה להדגיש את בכירותו של הנתבע בחברת XXXX (הזרוע השיווקית של XXXX בארה"ב). מקובלים עלי דבריו של המנכ"ל לעניין הצורך בדרך ובאופן ההצגה אל מול השוק האמריקאי, כמו גם אופי הקשר שבין הנתבע לחברה "יש את, לאמריקאים יש את הטרימינולוגיה שלהם. כשעובדים מולם הם רוצים לדעת שהם מדברים עם, עם מישהו שאמור להיות אחראי על הפיתוח ואין מעליו בוס. וע. כמעט עבדו חשבונית, זה, מאחר והחברה היא מאוד קטנה והיא עדיין חברת גרז' לגמרי, ואין לה את האמצעים כרגע לא להתרחב מעבר לזה, נהפוך הוא, ברמה המשפטית ברמת ההתקשרות איתו כמו שאמרת, זה עבדו שירותי ייעוץ. ברמת הטייטלים, כמו שנהוג

בטרמינולוגיה האמריקאית הם רוצים לדעת שהם מדברים עם מישהו שבאמת, שבאמת יש לו סיי בנושא הטכנולוגיה בחברה. ולע. יש סיי בנושא הטכנולוגיה בחברה." (ראו: פרוטוקול עמ' 52 ש' 7-1).

44. תמיכה לעקביות שבתשובות המנכ"ל מר XXXX קיבלה ביטוי בחוות הדעת האקטוארית המשלימה. וכך נכתב כבר ביום 8/6/18 באותה חוות דעת: "4. מעבר למסמכים האמורים המעידים כביכול על זכות לאופציית לרכישת מניות בשתי החברות האמורות [XXXX ו- XXXX – מ.ל] לא התקבלו מסמכים על זכויות ונכסים אחרים בחברות האחרות. 5. בשל סד הזמנים הקצר, אין ביכולתי לבדוק לעומק ולאשר את האמור ולכן לא אתן חוות דעת בעניין הזכויות ושווין. 6. על אף האמור בסעיף 5 למכתבי ברצוני לציין שגם בהינתן כל האישורים מעורכי הדין בעניין האופציות וכמותן, לא תהיה ביכולתי לבצע הערכת שווי לחברות האמורות, שכן מדובר בחברות סטאר-אפ בהתהוות ולבעל יש, על פניו זכויות מועטות ללא יכולת השפעה על ניהול החברה ופעולותיה."

אמור מעתה שלנתבע באמצעות החברה בבעלותו אופציות ששווין אינו ידוע ועצם הזכות לרכשן מוטלת בספק.

45. בטרם נעילה בסוגיה זו מצאתי להדגיש שהזכות של הנתבע באמצעות XXXX, החברה באמצעותה הוא פועל היא לרכוש את המניות של החברות על פי האופציה שהוקצתה לו, וברי שככל שתעמוד התובעת על קבלת זכותה באותן אופציות הרי שעל פי סעיף 4 ד' תצטרך לשלם בעבור רכישת חלקה (50% מההקצאה לנתבע).

46. מבלי לגרוע באמור לעיל בהתייחסו להמשך פוטנציאל השתכרותו של הנתבע כתב המומחה ר"ח פרישקולניק "ע. כיום בן 60 ונמצא 7 שנים מגיל הפרישה. השכר החודשי נטו שלו הנו 35,254 ₪ והשכר המקובל בשוק 25,383 ₪ נטו (40,000 ₪ ברוטו). מהפרש ההשתכרות של ע. על השכר המקובל בשוק יש לנטרל את שנות הניסיון שצבר לא במסגרת הנישואין (14/34). את הסכום הנ"ל יש להוון ב 25% המבטא את הסיכון הקיים בתחום ההי טק בשל הטכנולוגיה המתחדשת בתחום זה וכן גילו אשר מהווה מגבלה וסיכון להמשך הקריירה" כאשר לקח המומחה את כל הנתונים לרבות פוטנציאל השתכרותה של התובעת (הגם שהתייחס לעבודתה ה-XXXX בלבד) קבע את האיזון הנדרש בגובה 122,523 ₪.

47. לאור המובא לעיל התביעה לחלוקה לא שוויונית נדחית. לא מצאתי לשנות מהסכמות הצדדים ולהורות על חלוקה בלתי שוויונית.

אחרית דבר:

48. לתיק הוגשה חוות דעת אקטוארית וחוות דעת אקטוארית משלימה המקובלות על הצדדים ועל כן אני מוצא לאמצה וקובע את איזון המשאבים למועד הקרע כדלקמן:

נכסים נזילים :

הנתבע יעביר לתובעת סך של 7,818 ₪ מתוך חלקו בתמורת מכר הבית. הסכום האמור יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 12/31/2013 ועד לתשלום בפועל.

נכסים לא נזילים :

בחוות הדעת האקטוארית הוצעו שתי חלופות. האחת, חלוקת הזכויות של הכספים הנזילים והפנסיות שיקבלו בעת הפרישה. השנייה, קופות גמל וקרנות השתלמות בסכום אחד (הונית). הנתבע לא התייחס למי מההצעות והתובעת ביקשה לאמץ את הגישה השנייה וכך אני עושה גם מן הטעם שיש ליצור את ההפרדה הכלכלית הנדרשת בין הצדדים לאור סיום חייהם המשותפים. תשלומי האיזון יעשו על ידי המחויב כלפי הצד השני מתוך חלקו בתמורת מכר הבית.

מוניטין ונכסי קרירה :

הנתבע ישלם לתובעת סך של 122,523 ₪ מתוך חלקו בתמורת מכר הבית. הסכום האמור יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 12/31/2013 ועד לתשלום בפועל.

שווי החברה :

לאור מצבה של החברה, החוב של הצדדים לחברה וההתייחסות לחוב זה כדיבידנד ולאור המס החל על חוב זה תשלם התובעת את חלקה בחוב החברה, שווי הדיבידנד, מתוך חלקה בתמורת מכר הבית סך של 43,924 ₪ הסכום האמור יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 12/31/2013 ועד לתשלום בפועל.

שונות :

חוב של XXXX ל XXXX בגובה 90,000 ₪ :

ככל שייגבה חוב זה יעמוד חלקה של התובעת על סך של 23,625 ₪ למועד התשלום ע"י XXXX. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום העברת הסכום ל XXXX, ככל שיועבר, ועד להעברתו לתובעת. חרף האמור אין לתובעת זכות להגיש תביעה כלפי XXXX לקבלת חלקה שכן יש בתביעה שכזו כדי לשמוט את מטה לחמו של הנתבע. יחד עם זאת רשאית התובעת לרשום הערה בעניין זה אצל XXXX, רואה החשבון שלה, ואצל רשם החברות.

אופציות :

ככל שתכנית האופציות של איזו מהחברות XXXX או XXXX תצא אל הפועל והנתבע ירצה לרכושן הוא יודיע על כך לתובעת וזו תחליט אם ברצונה לרכוש את חלקה בשווי 50% אם לא. הפניה של הנתבע לתובעת וההודעה של התובעת יעשו בדואר רשום עם אישור מסירה על פי כתובתם העדכנית של הצדדים במשרד הפנים.

49. לאור התוצאה אליה הגעתי לא מצאתי לחייב הצדדים בהוצאות שהיו מתקזזות בין הצדדים לאור התנהלותם ההדדית.
50. מתיר פרסום ללא פרטים מזהים.
51. תואיל המזכירות לשלוח פסק הדין לצדדים ולסגור התיק.

ניתן היום, ה' אלול תשע"ח, 16 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.

מרדכי (מוטי) לוי 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)